

Ευτυχώς ηττηθήκαμε σύντροφοι... (Τάκης Λαζαρίδης)

✘ «Ο αμύητος, αλλά συχνά και ο μυημένος, είναι αδύνατον να «βρει άκρη», να εξηγήσει λογικά τις «ακατανόητες» μερικές φορές θέσεις και αποφάσεις της εκάστοτε ηγεσίας του ΚΚΕ. Ο σύγχρονος ερευνητής, έστω και βιαστικός, μένει εμβρόντητος μπροστά στις αλλοπρόσαλλες, ανεδαφικές και συχνά ανεξήγητες, με την κοινή λογική, αποφάσεις των ηγετών του ΚΚΕ σε κρίσιμες στιγμές, σε κρίσιμα προβλήματα. Αναρωτιέται αν οι άνθρωποι αυτοί είχαν κοινό νου, αν διέθεταν στοιχειώδη λογική ή ήταν διανοητικά καθυστερημένοι.

Βγαίνουν αίφνης το 1924 στο 3ο έκτακτο συνέδριο του κόμματος και υιοθετούν το σύνθημα «ενιαία και ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη», προσβάλλοντας βάνουσα το εθνικό αίσθημα των Ελλήνων. Γιατί; Για ποιο λόγο; Δεν είχαν συναίσθηση της πράξης τους, δεν είχαν ίχνος πατριωτισμού;

Το 1930 το ΚΚΕ είναι μικρό κι αδύναμο, η επιρροή του ασήμαντη, τα μέλη του μετά βίας φτάνουν τα 1.500 σ' όλη την Ελλάδα. Κι όμως, αυτήν ακριβώς την εποχή, οι ηγέτες του ρίχνουν το βαρύγδουπο όσο και κωμικό σύνθημα «γενική κινητοποίηση του προλεταριάτου και των φτωχών εργαζομένων στρωμάτων της αγροτιάς... Οργάνωση και προπαρασκευή της γενικής πολιτικής απεργίας, των ενόπλων διαδηλώσεων και των καθόδων στις πόλεις των φτωχών στρωμάτων της αγροτιάς».

(«ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» 30-3-1930).

Γενική πολιτική απεργία, λοιπόν, και ένοπλες διαδηλώσεις για την «εγκαθίδρυση της εργατοαγροτικής κυβέρνησης» και την ίδρυση της «Βαλκανικής Σοβιετικής Ομοσπονδίας» το 1930!

... Στα σύννεφα ζούσαν; Τους έλειπε εντελώς η αίσθηση του γελοίου;

Αργότερα, στην κατοχή, το 1944, το ΚΚΕ είναι πανίσχυρο. Ελέγχει και καθοδηγεί την Εθνική Αντίσταση, κυριαρχεί σ' ολόκληρη τη χώρα, ουσιαστικά έχει στα χέρια του την εξουσία. Κι όμως οι ηγέτες του, εντελώς ανεξήγητα, υπογράφουν τις συμφωνίες του Λιβάνου και της Καζέρτας με τις οποίες ουσιαστικά υπογράφουν την καταδίκη τους, παραχωρούν την εξουσία στους αντιπάλους. Γιατί; Τόσο ανίκανοι και ηλίθιοι ήσαν; Και ξαφνικά, το Δεκέμβρη, κάνουν στροφή 180 μοιρών.

Σε μια κρίσιμη φάση του Β' Παγκοσμίου πολέμου κι ενώ η γερμανική αντεπίθεση στις Αρδέννες απειλούσε ολόκληρο το συμμαχικό μέτωπο, οι ηγέτες του Κ.Κ. κάνουν το μεγάλο βήμα: Αποφασίζουν την ένοπλη σύγκρουση, αποφασίζουν να αναμετρηθούν με την Βρετανική Αυτοκρατορία. Και πάλι ένα πελώριο «Γιατί» αιωρείται αναπάντητο.

Και ακολουθούν η Βάρκιζα, ο Εμφύλιος, και τα «Γιατί» συνεχίζουν την ατέλειωτη παρέλαση, χωρίς ποτέ να δίνεται μία λογική, μία πειστική εξήγηση. Κατά κανόνα, όσοι αναφέρονται στα αλλεπάλληλα και τραγικά λάθη της δεκαετίας '40-'50 τα αποδίδουν στον δογματισμό, στην πολιτική ανωριμότητα και στην ανικανότητα των ηγετών του ΚΚΕ. Κάπου-κάπου ακούγονται και μερικές θαρραλέες φωνές, όμως κι αυτές κόβονται στη μέση. Κάπου ανοίγουν ρωγμές και η αλήθεια γλιστράει και χάνεται σαν το νερό στην άμμο. Όμως είναι ανάγκη επιτακτική να ειπωθεί ολόκληρη η αλήθεια, καθαρή και αφτιασίδωτη. Και η αλήθεια είναι πως παρά το μικρό πολιτικό και πνευματικό τους ανάστημα, δεν ήταν ούτε τόσο ανίκανοι ούτε τόσο ηλίθιοι. Απλώς, δεν ξεχνούσαν ποτέ πως ήταν διορισμένοι από την Κομμουνιστική Διεθνή, πως το ΚΚΕ ήταν οργανικό τμήμα της ΚΔ και είχαν συνεπώς την υποχρέωση να εφαρμόζουν πιστά τις αποφάσεις και τις εντολές της. Τις αποφάσεις και τις εντολές, σε τελευταία ανάλυση, των σοβιετικών ηγετών».

Απόσπασμα από το βιβλίο «Ευτυχώς ηττηθήκαμε σύντροφοι», Τάκης Λαζαρίδης

«Ο Τάκης Λαζαρίδης, γέννημα και θρέμμα του Κομμουνιστικού Κόμματος, έμπιστος και αδιάλλακτος ερυθροφρουρός του παράνομου μηχανισμού καταδικασμένος σε θάνατο μαζί με τον Νίκο Μπελογιάννη, με χαμένα τα νιάτα του και δεκάδες χρόνια της ζωής του, ξέρει ότι από τη στιγμή που αποφάσισε να μιλήσει δημόσια μετέβαλε τον εαυτό του σε μαύρο πρόβατο και αυτοκαταδικάστηκε σε πλήρη απομάκρυνση και αποξένωση από το περιβάλλον μέσα στο οποίο γεννήθηκε, μεγάλωσε και έζησε. Για τα ελληνικά δεδομένα, μια τέτοια απόφαση, όταν παίρνεται από ανθρώπους σαν τον Τάκη Λαζαρίδη, μόνο ηρωική μπορεί να χαρακτηριστεί. Στην πραγματικότητα σήμερα, προκειμένου να εκπληρώσει αυτό που αισθάνεται ως χρέος του προς τον ελληνικό λαό, ο Λαζαρίδης προκαλεί, σε ηλικία 60 ετών, την «ιερή οργή» των πάσης φύσεως υποκριτών που είναι έτοιμοι να τον αποκαλέσουν «αποστάτη», «προδότη», «πουλημένο»...

Και ο Τάκης Λαζαρίδης δεν είναι βέβαια...Υβ Μοντάν, που βγαίνει ξαφνικά και καταγγέλλει τον κομμουνισμό και τη Σοβιετική Ένωση (αρχίζοντας από την εισβολή στην Τσεχοσλοβακία) χωρίς αυτό να του κοστίζει απολύτως τίποτα

(αντίθετα, πολλοί θα τον ήθελαν υποψήφιο Πρόεδρο της Γαλλικής Δημοκρατίας). Ο Τάκης δεν είναι καν ένας πρώην Ελασίτης που πήρε στο χέρι του το ντουφέκι και έμεινε για πάντα ένας αντάρτης. Αυτός ανδρώθηκε μετά τον πόλεμο μέσα στον παράνομο μηχανισμό του ΚΚΕ και από το στρατό πήγε στη φυλακή, όπου έζησε και πάλι με τους ανθρώπους «του κόμματος». Αυτές ήταν όλες κι όλες οι «κοινωνικές σχέσεις» του. Αυτό ήταν το προσωπικό περιβάλλον του, στο οποίο τώρα γυρίζει τις πλάτες. Για να κερδίσει τι; Για να μείνει μόνος. Μόνος με τη συνείδησή του. Τώρα πια μόνο στη συνείδησή του λογοδοτεί. Και λέει αυτά που έχει να πει.

Καθαρά και τίμια. Χωρίς να διστάζει μπροστά σε τίποτα. Χωρίς να διστάζει να καταρρίψει και τον νεογέννητο μύθο της «περεστρόικα» του Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, τον οποίο καλεί να εξηγήσει κάτι πολύ απλό: Από που αντλεί -και αυτός- το δικαίωμα να ορίζει, αυθαίρετα και ανεξέλεγκτα, τη μοίρα του σοβιετικού λαού; Ποιον ρώτησε; Ποιος τον έταξε στη θέση την οποία κ ατέχει; Η κομματική νομενκλατούρα είναι καταδικασμένη και ο Γκορμπατσόφ δεν μπορεί να τη σώσει...

Για την Ελλάδα, το συμπέρασμα του Τάκη Λαζαρίδη συμπυκνώνεται σε δύο μόνο λέξεις: ΕΥΤΥΧΩΣ, ΗΤΤΗΘΗΚΑΜΕ! Δηλαδή, ευτυχώς ηττήθηκε το ΚΚΕ τον Δεκέμβριο του 1944 στην Αθήνα και το καλοκαίρι του 1949 στο Γράμμο και στο Βίτσι. Ευτυχώς για την Ελλάδα, αλλά και για μας τους ίδιους...».

Απόσπασμα από τον πρόλογο του βιβλίου, Γιάννης Βούλτεψης.